

Cicle Orfeó Català
Diumenge, 7 de juliol de 2019 – 17.30 h
Sala de Concerts

Cor Madrigal & Mireia Barrera

Cor Madrigal

Enric Arquimbau i Núria Cano, textos recitats

Jordi Armengol, piano

Mireia Barrera, directora

I

Leoš Janáček (1854-1928) (5')

Kačena divoká
Laska opravdivá

Paul Hindemith (1895-1963) (9')

Six chansons, sobre textos de Rainer
M. Rilke
I. La biche
II. Un cygne
III. Puisque tout passe
IV. Printemps
V. En hiver
VI. Verger

Benjamin Britten (1913-1976) (10')

“Choral dances”, de *Gloriana*, textos
de William Plomer
I. Time
II. Concord
III. Time and concord
IV. Country girls
V. Rustics and fishermen
VI. Final dance of homage

II

Eduard Toldrà (1895-1962) (5')

De Set cançons tradicionals catalanes
Matinet me'n llevo jo
El pardal
No t'espantis Alabau

Joaquim Serra (1907-1957) (4')

Capvespre, text de Carles Soldevila

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962) (5')

De L'aire daurat, textos de Marià Manent
Festí nocturn
Missatge

Manuel Oltra (1922-2015) (5')

Margarideta
Solista: Montserrat Cortiella
Cançó de bressol
Solista: Carme Guinart

Mariona Vila (1958) (30')

Estellesianes, textos de Vicent Andrés Estellés
Si estic mort no em despertes
Diàleg domèstic
Per un forat
Amagatalls florits
M'agraden molt les albergínies
Professió del vell poder

BIOGRAFIES:

Cor Madrigal

Va ser fundat per Manel Cabero el 1951 i el 1993 Mireia Barrera n'assumí la direcció. El Cor mostra predilecció pel repertori dels segles XX i XXI, amb un interès especial en la divulgació dels autors catalans. Paral·lelament manté una important activitat en el camp simfònic, principalment en col·laboració amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), tot esdevenint cor adscrit de L'Auditori i l'OBC des de la temporada 2012-13. Ha estat dirigit per grans batutes, com Celibidache, Cambreling, Frühbeck de Burgos, Decker, Foster, Gergiev, González, Hager, King, Mas, Mena, Ono, Pablo Pérez, Pinnock, Pons, Ros Marbà, Rostropóvitx o Soustrot. A l'etapa en què va tenir Manel Cabero al capdavant, va cantar en l'estrena mundial d'*Atlàntida* de Falla.

En l'àmbit discogràfic cal destacar l'enregistrament de la música coral de Joaquim Homs realitzat per a la Fundació Autor, així com el seu darrer CD, *Madrigal*, que recull música de diversos compositors catalans. Recentment ha col·laborat amb l'OBC i Pablo González en un treball sobre Enric Granados per al segell Naxos. Al Liceu ha participat a les òperes *Kàtia Kabànova*, *Oedipe* d'Enesco, *Le portrait de Manon* i *Les mamelles de Tirésias*, i a la cantata *La pesta* de Gerhard. Ha col·laborat amb l'artista Perejaume i de les darreres temporades cal remarcar les seves gires amb la Filharmònica de Praga, Staatskapelle Weimar, Orquestra Mariïnski i Orquestra Nacional d'Hongria. Del 2011 al 2014 el Cor va fer una residència artística a l'Auditori Municipal de Vilafranca. El Cor té la col·laboració del Departament de Cultura.

Sopranos

Núria Cabero
Teresa Canal
Núria Cano
Gal·la Celma
Montserrat Cortiella
Gemma Cuní
Mariví Enríquez
Núria Molins
Noelia Rubio
Núria Sabaté

Contralts

Maria Boixadera
Marta Bordés
Elisabet Farrés
Carme Guinart
Núria Jené
Noemí Martínez
Cèlia Prats
Esther Rodrigo
Lídia Torra
Ariadna Vila

Tenors

Jordi Aymerich
Albert Castells
Raúl Coré
Xavier Llobet
Manolo Martínez
Joan Mora
Ricard Sabata
Manel Sánchez

Baixos

Enric Arquimbau
Jaume Bragulat
Joan Manuel
Bruach
Josep Lluís Gil
Gabriel Iñiguez
Jaume Lleixà
Eloi Prat
Manuel Romani
Jordi Viñallonga

Mireia Barrera, directora

Ha estat directora titular del Coro Nacional de España, la Capella de Música de Santa Maria del Mar i fins al desembre del 2005 va dirigir el Coro de la Orquesta Ciudad de Granada, del qual és fundadora. També ha estat directora convidada i ha col·laborat amb l'Orquesta Nacional de España, Orquesta de Cambra Nacional d'Andorra, Orquesta Barroca Catalana, Ensemble Residencias, el conjunt BCN216, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i Coro de la RTVE. Des del 1993 és directora del Cor Madrigal de Barcelona. Va dirigir per primer cop el Coro Nacional de España la temporada 2004-05, en el cicle Carta Blanca a Hans Werner Henze, i des del setembre del 2005 fins al juny del 2010 en va ser la directora titular. Amb aquest cor ha fet gires per tot Espanya, a més d'Alemanya, Romania, Austria i els Estats Units. Va impulsar la creació del Ciclo Coral del Coro Nacional de España a l'Auditorio Nacional de Música de Madrid. L'octubre del 2012 es va presentar a la basílica dels Sants Just i Pastor al capdavant de Barcelona Ars Nova, *ensemble* vocal professional creat a Barcelona en el marc del projecte Misses Polifòniques.

El 2014 la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Cultura.

Nascuda a Terrassa i formada al Conservatori Municipal de Música de Barcelona, va estudiar a l'Escola Internacional de Cant Coral de Namur (Bèlgica) amb el director de cor i orquestra Pierre Cao. També ha participat en diferents cursos, impartits per M. Cabero, E. Ribó i L. Héltay. Paral·lelament va fer estudis de cant amb M. Dolors Aldea.

Ha col·laborat en nombroses ocasions amb el Gran Teatre del Liceu de Barcelona com a assistent del Cor, així com també en la preparació de cors i solistes infantils. Ha participat en les produccions de les òperes *Brundibár* i *Eco*, en col·laboració amb l'Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona. En l'àmbit docent, ha estat professora de direcció coral a l'Escola Superior de Música de Catalunya (2002-2005). També ha impartit cursos per a la FCEC, així com en diferents ciutats de l'Estat.

Cal destacar el seu interès pel diàleg entre la música i altres disciplines artístiques, que l'ha dut a col·laborar amb artistes com Perejaume o les companyies de dansa IT Dansa i Santamaría.

Jordi Armengol, piano

Nascut a Prats de Lluçanès, es formà a l'Escolania de Montserrat, on realitzà estudis de piano, violí i orgue.

Posteriorment estudià a l'Escola de Música de Barcelona amb el pianista Albert Attenelle i el 1996 finalitzà els estudis al Conservatori Professional de Música de Tarragona amb premi d'honor. Després estudià a Freiburg amb Vitali Berzon.

Són destacables els premis obtinguts als concursos de piano nacionals de Vilafranca del Penedès, Berga, Carlet i Madrid.

De l'any 1997 al 2000 i del 2002 fins a l'actualitat és el pianista del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, actualment dirigit per Xavier Puig, amb el qual ha ofert nombrosos concerts, que l'han portat a participar en el Maig Coral i al Festival Grec de Barcelona, als cicles de Cambra Coral i Tarda al Palau, així com a l'Auditori de Barcelona i al Gran Teatre del Liceu. També ha participat al XX Ciclo de Música y Teatro al Real Monasterio de San Lorenzo de El Escorial, al Cicle de Concerts dels Jardins de Can March a Mallorca i, fora del territori espanyol, a França i Guatemala.

Ha fet concerts amb els directors corals Jordi Casas, Josep Vila, Mireia Barrera, Johan Duijck, Fernando Marina, Gorka Sierra, Daniel Mestre, Simon Halsey i Josep Vila i Jover. I ha col·laborat en els assaigs dels directors d'orquestra Salvador Brotons, Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Manel Valdivieso, Josep Pons, Jesús López Cobos, Víctor Pablo, Neville Marriner, Helmut Rilling, Daniel Barenboim o Jean-Christophe Spinosi.

Ha estat repertorista de les classes de flauta de Magdalena Martínez al Curs Internacional de Dènia i al Festival de Música de Tarragona i a les classes d'oboè i fagot a l'ESMUC, i també professor de piano i música de cambra a l'Escola de Música de Barcelona. Així mateix, ha estat repertorista a les classes de cant de M. Dayme al Curs Internacional d'Interpretació Històrica de la Música de la Fundació "la Caixa" i d'Ana Luisa Chova a l'Acadèmia Egara Forum Musicae a Terrassa.

Com a compositor, ha publicat obres a l'editorial Boileau i ha gravat un CD de l'obra coral i pianística del compositor Cristòfor Taltabull amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

En el camp del *lieder*, ha realitzat nombrosos concerts amb la soprano Elena Copons i amb el baríton Josep-Ramon Olivé a l'Auditori de Barcelona, La Pedrera i a la Schubertiada a Vilabertran, i aquesta temporada 2018-19 l'ha acompanyat en tres dels auditoris europeus més prestigiosos, dintre del cicle Echo Rising Stars: Festspielhaus de Baden-Baden, Laeiszhalle Elbphilharmonie d'Hamburg i Musikverein de Viena.

TEXTOS I TRADUCCIONS:

Leoš Janáček (1854-1928)

Kačena divoká – L'ànec salvatge

*Kačena divoká letěla z vysoka,
šohaj dobrý střelec, střelil ju do boka,
levého pod pravú nožičku.*

*Ona zaplakala, sedňa na vodičku;
hořko zaplakala, na Boha zvolala:*

*Ach Bože, rozbože, už jsem dolétala.
Ubohá kačica, už jsem dolétala,
už jsem svá káčátka, už jsem dochovala.*

*Moje drobné děti nedělají škody;
sednú na Dunaju,
kalnú vodu pijú, tvrdý písek jed'á.*

*Vy drobná káčátka, polette vy za mnoú.
Šak my poletíme k velkému Dunaju!*

Una ànega salvatge volava ben alt.
Un noi, bon tirador, li va disparar al flanc
al flanc esquerre, sota la pota dreta.

Ella es va posar a plorar i va surar damunt l'aigua;
va plorar amargament i va invocar Déu:

Ah, Déu, bon Déu, ja no volaré mai més!
Pobra anegueta, ja no volaré mai més,
i mai més els meus aneguets no els podré criar.

Els meus fills petits no fan cap mal;
neden sobre el Danubi,
beuen aigua bruta, mengen sorra dura.

Vosaltres petits aneguets, voleu cap a mi!
Volarem junts cap al gran Danubi.

Laska opravdivá – L'amor veritable

Tradicional txeca

*Miluješ-li mňa, eště já tebe viac,
že já neviem, šuhaj, ani vypovědat.
Znáš, že pravá láska v ústech neprebývá,
v tichom srdci bydlí láska opravdivá.*

M'estimes, jo a tu més encara,
que no sé, noia, com dir-t'ho.
Saps que l'amor veritable no habita la boca,
dins del cor tranquil hi viu l'amor veritable

Paul Hindemith (1895-1963)

Six chansons

Poemes de Rainer Maria Rilke (1875-1926)

La biche

*O la biche,
quel bel intérieur d'anciennes forêts
dans tes yeux abonde;
combien de confiance ronde
mêlée à combien de peur.
Tout cela, porté par la vive
gracilité de tes bonds.
Mais jamais rien n'arrive
à cette impossible ignorance
de ton front.*

La cérvola

Oh, cérvola:
quin bell interior de boscos antics
llambrega en els teus ulls!
Quanta confiança hi vaga
barrejada amb tanta por.
Tot això es manifesta en la viva
gracilitat dels teus salts.
Però mai res no pertorba
la despreocupada ignorància
del teu front.

Un cygne

*Un cygne avance sur l'eau
tout entouré de lui même
comme un clissant tableau;
ainsi à certains instants
un être que l'on aime
est tout un espace mouvant.*

*Il se rapproche doublé
comme ce cygne que nage
sur notre âme troublée
qui à cet être ajoute
la tremblante image
de bonheur et de doute.*

Puisque tout passe

*Puisque tout passe,
faisons la mélodie passagère;
celle qui nous désaltère
aura de nous raison.*

*Chantons ce qui nous quitte
avec amour et art,
soyons plus vite
que le rapide départ.*

Printemps

*O mélodie de la sève
qui dans les instruments
de tous ces arbres s'élève,
accompagne le chant
de notre voix trop brève.*

*C'est pendant quelques mesures
seulement que nous suivons les multiples
figures de ton long abandon,
ô abondante nature.*

*Quand il faudra nous taire,
d'autres continueront.
Mais à présent comment faire
pour te rendre mon
grand coeur complémentaire?*

En hiver

*En hiver, la mort meurtrière
entre dans les maisons;
elle cherche la soeur, le père,
et leur joue du violon.*

Mais quand la terre remue,

Un cigne

Un cigne avança sobre l'aigua
tot envoltat d'ell mateix,
com un quadre lliscant;

així, en alguns moments,
un ésser estimat
és tot un espai en moviment.

S'acosta en doble imatge
—com aquest cigne que neda—
sobre la nostra ànima torbada...
que afegeix a aquest ésser
la imatge tremolosa
de la joia i del dubte.

Puix que tot passa

Puix que tot passa, procurem
que la melodia sigui passatgera;
la que més satisfacció ens donarà
més ens enamorarà.

Cantem allò que ens abandona,
amb amor i art;
siguem més ràpids
que el més ràpid comiat.

Primavera

Oh, melodia de la saba,
que s'eleva en els instruments
de tots aquests arbres,
acompanya el cant
de la nostra veu massa fugaç.

Només durant alguns compassos
seguim les múltiples imatges
de la teva llarga entrega,
oh natura exuberant.

Quan haurem de callar
altres prosseguiran...
mes ara, què podria fer
per a oferir-te el meu
gran cor complementari?

A l'hivern

A l'hivern, la mort homicida
entra dintre les cases:
busca la germana, el pare
i els toca el violí.

Però quan la terra és remoguda

*sous la bêche du printemps,
la mort court dans les rues
et salue les passants.*

Verger

*Jamais la terre n'est plus réelle
que dans tes branches,
ô verger blond,*

*ni plus flottante que dans la dentelle
que font les ombres
sur le gazon.*

*Là se rencontre ce qui nous reste
et ce qui nourrit,
avec le passage manifeste
de la tendresse infinie.*

*Mais à ton centre la calme fontaine,
presque dormant en son ancien rond,
de ce contraste parle à peine,
tant en elle il se confond.*

Benjamin Britten (1913-1976)

“Choral dances”, de *Gloriana*

Text de William Plomer (1903-1973)

Time

*Yes, he is Time,
Lusty and blithe!
Time is at his apogee!
Although you thought to see
A bearded ancient with a scythe.
No reaper he that cries "Take heed!"
Time's at his apogee!
Young and strong, in his prime:
Behold the sower of the seed!*

Concord

*Concord, Concord is here
Our days to bless
And this our land to endue
With plenty, peace and happiness.
Concord, Concord and Time,
Each needeth each;
The ripest fruit hangs where
Not one, but only two can reach.*

per l'aixada de la primavera,
la mort corre pels carrers
i saluda els vianants.

Jardí

Mai la terra és més autèntica
que en les teves branques,
oh jardí daurat,

ni més vaporosa que en les randes
que van formant les ombres
sobre l'herba.

Allí trobem el que ens queda,
el que importa i el que alimenta,
junt amb el pas claríssim
de la tendresa infinita.

Però enmig teu la font tranquil·la
quasi dormint en el seu vell emplaçament,
tot just parla d'aquest contrast
de tant que es confon amb ella mateixa.

Temps

Sí, ell és Temps,
fort i alegre,
el Temps és al seu apogeu.
Tot i que et pensaves que veies
un vell barbut amb una dalla.
Cap segador que cridi “alerta”.
El Temps és al seu apogeu
jove i fort en la seva perfecció!
Contempleu el sembrador del gra!

Concòrdia

La concòrdia és aquí
per beneir els nostres dies
i per dotar aquesta terra nostra
d'abundància, de pau i de felicitat...
Concòrdia i temps
es necessiten l'una a l'altre.
El fruit més madur penja
on no pas un, sinó dos hi poden abastar.

Time and concord

*From springs of bounty
Through this county
Streams abundant
Of thanks shall flow!
Where life was scanty
Fruits of plenty
Swell resplendent
From earth below!
No Greek nor Roman
Queenly woman
Knew such favour
From Heav'n above
As she whose presence
Is our pleasance
Gloriana
Hath all our Love!*

Country girls

*Sweet flag and cuckoo flower,
Cowslip and columbine,
Kingcups and sops in wine,
Flower deluce and calaminth,
Harebell and hyacinth,
Myrtle and bay with rosemary between,
Norfolk's own garlands for her Queen.*

Rustics and fishermen

*From fen and meadow
In rushy baskets
They bring ensamples
Of all they grow.
In earthen dishes
Their deep-sea fishes;
Yearly fleeces,
Woven blankets;
New cream and junkets,
And rustic trinkets
On wicker flaskets,
Their country largess,
The best they know.*

Final dance of homage

*These tokens of our love receiving,
O take them, Princess great and dear,
From Norwich city you are leaving,
That you afar may feel us near.*

Temps i concòrdia

De fonts d'abundància
a través d'aquest comtat,
torrents de gratitud
fluiran abundants...
On la vida era minsa,
fruits d'abundància
creixen resplendents
de sota terra.
Cap dona reial
ni grega ni romana
ha conegut tal privilegi.
De dalt del cel
com aquella que la seva presència
és el nostre plaer.
Gloriana
tens tot el nostre amor.

Noies del camp

Càlam i creixen de prat,
prímula i columbina
botó d'or i pomer vermell
lliri i borriol
campaneta i jacint
murtra i romaní
garlandes de Norfolk per a la seva reina.

Pagesos i pescadors

D'aiguamolls i prats
en cistells de joncs
porten mostres
de tot el que han collit.
En plats de terra
els seus peixos d'aigües profundes;
llana novella
mantes airejades
nata fresca i mató
i galindaines rústiques.
Damunt garrafetes de vímet
la generositat de la seva terra
el millor que saben trobar.

Dansa final d'homenatge

Aquestes mostres de l'amor que rebem
oh, pren-les, princesa gran i estimada;
te'n vas de la ciutat de Norwich,
que tot i sent lluny ens puguis sentir a prop.

Eduard Toldrà (1895-1962)

Selecció de *Set cançons tradicionals catalanes*

Matinet me'n llevo jo

Matinet me'n llevo jo,
matinet a punta d'alba
i content me'n vaig xiulant,
dret a la costa solana,
gira'm an a mi,
gira'm an a mi la cara,
gira'm an a mi.

Quan a mitja costa som,
sento una veu prima i clara,
i me'n pega un salt al cor,
que és la meva enamorada,
gira'm an a mi...

Al cim de la costa som,
la veig *de*tràs d'una mata,
–Déu vos guard la dolça amor,
matinereta heu estada,
gira'm an a mi...

El pardal

Una cançoneta nova,
vos la diré,
del pardal quan s'acotxava,
n'el toranger.

Anava de branca en branca,
mena remor
per veure si ho sentiria
la seva amor.

La seva amor n'està en cambra
que no en sent res,
sinó el mosso de la casa,
o el traginer.

No t'espantis, Alabau

Una cançó vull cantar,
no hi ha molt que s'és dictada,
del pastor de can Gustí
que en festeja la criada.

No t'espantis, Alabau,
que el teu mal no en serà d'altre.

Del pastor de can Gustí
que en festeja la criada,
tant, tant, la n'ha festejat
que ha vingut que l'ha enganyada.

No t'espantis, Alabau,
que el teu mal no en serà d'altre.

Tant, tant, la n'ha festejat
que ha vingut que l'ha enganyada.
Quan això s'ha descobert,
Alabau era a muntanya.

No t'espantis, Alabau,
que el teu mal no en serà d'altre.

Joaquim Serra (1907-1957)

Capvespre

Text de Carles Soldevila (1892-1967)

Sota els arbres, bosc endins,
les grans ombres es dilaten,
es desmaïen els camins
i les serres s'amoraten.

Al lluny passa lentament
una llorda silueta,
un espectre somnolent:
l'home, els bous i la carreta.

Va deixant rastre daurat
una garba mal lligada,
ai, aquesta olor de blat
en la tarda sossegada!
Boira clara dels fondals
sobre el negre bosc rellisca
puja en lentes espirals
i entre els arbres s'endormisca.

Quiet és l'aire,
Res: ni un bri d'herba ni una fulla
oscil·la.

Tot apar que va a morir
d'eixa posta tan tranquil·la.
És enyor d'un goig perdut
o l'anhel que es cansa i plora?
D'on arriba l'inquietud
que em desvetlla en aquesta hora?

Ricard Lamote de Grignon

(1899-1962)

L'aire daurat (selecció)

Poemes sobre interpretacions de poesia xinesa per Marià Manent (1898-1988)

Festí nocturn

Li Po, dinastia Tang, segle VII

Prenc un flascó de vi
i entre les flors bevia.
Som tres: la lluna, jo,
i l'ombra que em seguia.

No sap beure, per sort,
la lluna bona amiga,
i a la meva ombra
mai la set no l'angunia.

Quan canto,
veus ací la lluna que s'ho mira;
quan em poso a dansar,
l'ombra em fa companyia.

Quan s'acaba el festí,
els convidats no em fugen:
veus ací una tristor
que mai l'he coneguda.

Si me'n torno al casal,
em segueix l'ombra muda,
i una mica més lluny
m'acompanya la lluna.

Missatge

Del *Xi-King* o Llibre de les odes, ant. a JC

Jo us ho prego, senyor,
no vingueu al meu poble:
si mos salzes trenqueu
no és que em facin angoixa.
Vós ja sou ben gentil
però a casa enraonen.
Jo us ho prego, senyor,
no salteu la muralla:
no és que em facin patir
les moreres trencades.
Ben gentil sou,
però mos germans parlen massa.
Jo us ho prego, senyor,
al jardí no saltéssiu:
tots els sàndals romputs
no em fan mica de pena.

Ben gentil sou,
però la gent diu i m'esvera...
Jo us ho prego, senyor...

Manuel Oltra (1922-2015)

Margarideta

Tradicional catalana

*Margarideta, lleva't de matí
que n'és tard de matinada;
Margarideta, lleva't de matí
que n'és tard de bon matí.*

Prou me'n llevaria jo,
si mitgetes en tenia,
prou me'n llevaria jo,
però mitgetes no en tinc no.

*Pere va a la plaça,
Pere ja l'hi compra,
Pere ja l'hi porta,
Pere ja és aquí!
Margarideta, lleva't de matí.*

Margarideta, lleva't de matí...

Prou me'n llevaria jo,
si sabates en tenia,
prou me'n llevaria jo,
però sabates no en tinc no.

Pere va a la plaça...

Margarideta, lleva't de matí...

Prou me'n llevaria jo,
si mitenes en tenia,
prou me'n llevaria jo,
però mitenes no en tinc no.

Pere va a la plaça,...

Cançó de bressol

Sant Joan: feu-lo ben gran,
Sant Martí: feu-lo dormir
que son pare n'és al camp,
sa mare n'és al molí.

Feu-n'hi, feu-n'hi de sopetes,
sopetes en un tupí.

Sant Joan: feu-lo ben gran,
Sant Martí: feu-lo dormir.
que son pare n'és al camp,
sa mare n'és al molí.

La cullereta de plata,
el tupinet d'or fi.

Mariona Vila (1958)

Estellesianes

Sobre textos de Vicent Andrés Estellés
(1924-1993)

Si estic mort no em despertes

Si estic mort no em despertes,
li va dir el marit
a l'esposa aquella nit.

Diàleg domèstic

-D'on venies?
-Del mercat.
-I compraves, o venies?
-He comprat raves, naps i xirivies.
-Això són artilleries del pecat!
-Li dones gust, tots els dies
moltes voltes al forat.

Per un forat

Per un forat
dic el meu plany.
Per un forat
ploraria tot l'any.
Per un forat
obert de bat a bat.

Amagatalls florits

Amagatalls florits
on vaig trobar-te els pits!
Dessota cada aixella
et floria una estrella.
Duies a la cintura
el risc de l'aventura.
Als teus ulls, com creixia
la llum de cada dia.
Partia un vaixell blanc,

rabent, de cada flanc
com àmfora, com cànter,
les agrupades anques.
Sempre, el mot fondo i ràpid
com un gesmil als llavis.
Per tu, per tu només,
pètal ràpid i encès.
Per tu el migdia crema,
on activa guerrillera!
Per tu, pel teu vent
l'ample amor combatent,
un abril, un clavell
florit dalt del fusell!

M'agraden molt les albergínies

M'agraden molt les albergínies
i tu les fas molt bé,
Exactament les deixes en el seu punt
sucós d'oli i farina.
És una delícia de les dents
com abans ho és de la mirada
en llesques com palaies.
Gustosament se'm desfan a la llengua.
Demore el got de vi per fruit-lo més.
Per aquestes belles i molt agradables
albergínies
que tu m'has enllestit
faria l'única cosa que no pensava fer:
casar-me, casar-me, és clar, amb tu.
Allarga'm el pitxer.
Gràcies.

Professió del vell roder

A mi m'agrada el vi
de les tavernes, el
vi potent del camí.
Ai de mi!
A mi m'agrada el vi
que em tomba d'una empenta
a meitat del camí.
Ai de mi!
A mi m'agrada el vi
de les tavernes, que
m'és un vi i un camí.
Ai de mi